

Arrest

nr. 339 204 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 15 juni 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 september 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U verklaart op 13 november 2002 geboren te zijn in het dorp Raheem (district Alishing, provincie Laghman, Afghanistan). U woonde er tot aan uw vertrek, altijd in hetzelfde huis. In dat huis woonden, op het moment van uw persoonlijk onderhoud,

uw moeder, uw broer en vijf van uw paternale ooms. U ging tot de vijfde klas naar school. U hebt ook aan jullie dam gewerkt om er elektriciteit op te wekken en te verkopen aan de dorpingen.

De laatste 4 jaar voor uw vertrek werkte u voor Kapul Group, u stond er in voor het ophangen van reclameposters in verschillende provincies. U moest onder andere reclame ophangen voor het nationale leger. Niemand in uw dorp wist dat u deze job uitoefende, zelfs uw gezinsleden niet.

Op een dag, een paar weken voor uw vertrek, hoorden uw moeder en uw broer van iemand in het dorp dat u door een dorping gespot was tijdens uw werk. Op de dag dat zij u dat vertelden vertrok u naar Nangarhar. Diezelfde avond kwam de taliban, vertegenwoordigd door onder andere H. A. S., naar uw huis om naar u te vragen. Uw familieleden zeiden dat u niet thuis was en dat u wegging.

Tien dagen later, op 9/2/1399 (28/4/2020), kwam de taliban, met onder andere K. M., opnieuw naar uw huis. Ze spraken met uw ooms en gaven een oproepingsbrief af. U moest zich bij hun rechtbank aanmelden omdat u voor de ongelovigen had gewerkt.

Op 4/3/1399 (24/5/2020) leverden de taliban een dreigbrief af bij u thuis. In de brief stond dat u zich niet had aangemeld voor hun rechtbank en nu opgepakt en gedood ging worden. Hierna stopte u met werken.

Zo'n twee en een halve maand na uw vertrek uit uw dorp verliet u Afghanistan. Op 15 juni 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw werkbadge, documenten over uw bankzaken, foto's van uw werk en twee dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart de laatste vier jaar voor uw vertrek te hebben gewerkt voor Kapul Group. U stond er in voor het ophangen van reclameposters (CGVS, p. 8, punt 87 en 99). Sommige posters maakten reclame voor het nationaal leger, tegen drugs, of voor vrouwenrechten (CGVS, p. 11, punt 132). Om te staven dat u deze job uitoefende legt u ook uw werkbadge (doc. 2) alsook enkele foto's (doc. 4) neer. Hoewel in onderhavig dossier niet betwist wordt dat u deze job uitoefende, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken omwille van deze job door de taliban vervolgd te zijn geweest of te zullen worden.

Zo haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet aan de taliban ook naar uw huis zijn gekomen. U spreekt er enkel over de oproepingsbrief en de dreigbrief (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2-3, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u nochtans dat de taliban eerst naar uw huis was gekomen alvorens u een oproepingsbrief te sturen (CGVS, p. 15-17, punt 191-213). Dat u zo'n ingrijpend element van uw asielmotieven – een thuisbezoek van de taliban – op de DVZ niet zou vermelden ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Voorts kunnen uw verklaringen over hoe de taliban te weten kwam wat voor job u precies deed niet overtuigen.

Vooreerst houdt uw bewering dat u uw job in het geheim uitoefende geen enkele steek. U oefende uw job immers in de grootst mogelijke openbaarheid uit. Zo blijkt uit de door u neergelegde foto's dat de frames waaraan of waarop u de grote posters ophing aan de rand van publieke autowegen, en dus in het zicht van eenieder, stonden (zie documentenmap stuk 4). Voorts verklaarde u dat u uw werk in uw eigen provincie, Laghman, alsmede in de buurprovincies, Nangarhar, Kunar en Nuristan, uitoefende (CGVS, p. 8, punt 91, 96; p. 11, punt 133). Daarnaast verplaatste u zich met een openbare taxi/tuktuk naar Nangarhar (Chowk-e-Mukhaberat, Jalalabad) om de op te hangen posters te gaan ophalen en naar huis mee te nemen, en maakte u ook gebruik van een openbare taxi om deze te gaan ophangen (CGVS, p. 9, punt 104-111; p. 10, punt 123-130). Tot slot was het uw eigen maternale oom, S., die u de job aan de hand deed via zijn

vrienden (CGVS, p. 8, punt 90, 101-102). In dat kader zijn uw verklaringen als zouden zelfs uw gezinsleden niet weten welke job u uitoefende zeer merkwaardig. Hierop gewezen verklaart u dat zij misschien zouden doorvertellen aan mensen welke job u deed en u zo in de problemen brengen (CGVS, p. 14-15, punt 181-183). Dat geheel aan verklaringen doet vragen rijzen. U lijkt het risico dat uw job inhield te willen overdrijven.

Los daarvan legt u ongeloofwaardige verklaringen af over hoe de taliban zou te weten zijn gekomen dat u deze job uitoefende. U verklaart aanvankelijk dat een dorpling u heeft zien werken en dat in het dorp heeft doorverteld, daarna kwam de taliban het ook te weten (CGVS, p. 12, punt 154). Blijkt dat u echter geen idee hebt welke dorpling u had zien werken, u voegt toe dat hij u vanuit de wagen heeft gezien (CGVS, p. 13, punt 156 en 158). Dat laatste blijkt wat later een puur hypothetische stelling te zijn (CGVS, p. 14, punt 178). U weet ook niet waar u precies gespot werd (CGVS, p. 14, punt 179). Nog opvallender is echter dat u verklaart dat ook uw gezinsleden in het dorp hebben gehoord wat voor werk u deed maar u ook niet kunt aanwijzen van wie zij die zaken gehoord hebben (CGVS, p. 13-14, punt 160-164 en 174-177). Later herhaalt u nog eens dat u niet weet welke dorpling u verklikt had en dat uw familie dat ook niet weet, u voegt eraan toe dat u het ook niet belangrijk vindt (CGVS, p. 19, punt 239-243). U verbergt jaren aan een stuk welk werk u doet, zelfs van uw gezinsleden (CGVS, p. 12 en p. 14-15, punt 152 en 181-183), uit angst voor de taliban. Op het moment dat uitlekt welke job u uitoefent weet u niet hoe dat gebeurd is – wie u waar gezien heeft – en wie dat in uw dorp, onder andere aan uw broer en moeder nota bene, doorvertelt. Sterker nog, u vindt het niet belangrijk. U verklaart dat u geen tijd had om ernaar te vragen (CGVS, p. 13 en 19, punt 158 en 242), wat natuurlijk geen steek houdt gezien het feit dat u nog steeds contact hebt met u gezinsleden (CGVS, p. 5, punt 53) die daar nog altijd zijn (CGVS, p. 4, punt 34-35). Dat u zogezegd gespot zou zijn tijdens uw job en de taliban u daarom is kunnen beginnen vervolgen, maar u niet weet wie u gezien heeft en wie dat aan uw familieleden heeft verteld kan niet overtuigen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts legt u onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen af over het exacte moment dat u uw huis verliet. U verklaart aanvankelijk dat u uw dorp ongeveer acht dagen nadat u van uw moeder hoorde dat dorplingen over uw job spraken hebt verlaten (CGVS, p. 15, punt 186-190). Later stelt u dat u de dag zelf nog, toen uw moeder en broer vertelden dat dorplingen het over uw job hadden, bent vertrokken en daarna nooit nog thuis bent geweest (CGVS, p. 16, punt 199-201). Erop gewezen dat die verklaring niet te rijmen valt met uw eerdere uitspraak stelt u dat jullie acht dagen later telefonisch hadden gesproken. Die incoherente uitleg kan uiteraard bovenstaande tegenstrijdigheid niet herstellen. U had de eerste keer ondubbelzinnig verklaart na ongeveer acht dagen het huis te hebben verlaten. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop u uw huis hebt verlaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U legt twee dreigbrieven neer ter staving van uw verzoek. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw verklaringen over die stukken kunnen trouwens niet overtuigen. Eerst moet worden opgemerkt dat u verklaart de eerste brief, de oproepingsbrief, niet serieus te hebben genomen. U dacht "hier echt geen problemen" door te krijgen (CGVS, p. 19, punt 250-251). Dat u een oproepingsbrief van de taliban niet serieus neemt en zomaar denkt geen problemen te zullen krijgen, kan echt niet overtuigen. Zeker gezien zij ook naar uw huis zouden zijn gekomen alvorens de oproepingsbrief te hebben afgegeven (CGVS, p. 15-17, punt 191-213). Dat u deze zaken niet serieus zou nemen houdt geen steek. Voorts moet worden opgemerkt dat u de inhoud van de stukken die u zelf ter staving van uw verzoek neerlegt niet kent. Het CGVS liet deze brieven vertalen. U blijkt de correcte data van de brieven niet te kennen (CGVS, p. 16, punt 206). U haalt verder verkeerdelijk aan dat de taliban u in de eerste brief opriep om naar hun rechtbank te komen terwijl uit de vertaling blijkt dat erin staat dat zij eisten dat u met uw job zou stoppen (CGVS, p. 18, punt 226). U haalt dan ook, eveneens verkeerdelijk, aan dat er in de tweede brief staat dat u zich niet hebt aangemeld bij hun rechtbank (CGVS, p. 18, punt 229). U legt deze dreigbrieven neer ter staving van uw verzoek. Dat u er niet in slaagt de inhoud van de stukken weer te geven en zelfs verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn aan die inhoud ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in zeer ernstige mate.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan het door u aangebrachte vervolgingsrelaas. Dit relaas vormt dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de documenten die u neerlegt: de kopie van uw paspoort is geen authentiek identiteitsdocument, hoogstens kan

deze kopie elementen van uw identiteit staven. U legt een werkbadge en enkele foto's van uw werk neer, uw werk wordt in onderhavig dossier niet meteen betwist. Documenten over uw bankzaken zijn niet relevant voor uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEDD) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september

2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt in wat omschreven kan worden als een enig middel vooreerst dat hij het niet eens kan zijn met de overwegingen in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat moet benadrukt worden dat zijn werk erin bestond voor de overheid affiches voor het leger, voor de overheidscampagnes, enz. te plakken. Verweerder betwist dit ook niet. Zijn stukken werden volgens hem aanvaard, als ondersteuning bij zijn verklaringen. Het is dan volgens verzoeker ook schrijnend om vast te stellen met welke oppervlakkigheid en hoe lichtzinnig verweerder meent over zijn lot te kunnen beslissen met een beslissing die in het geheel niet afdoende gemotiveerd wordt. Hij kan het dan ook niet eens zijn met deze futiele opmerkingen dat hij de bedreigingen tijdens het zéér korte gehoor bij DVZ niet heeft vermeld, temeer daar verzoeker in het kader van zijn uitgebreide gedetailleerde verhoor bij het CGVS uitleg heeft verschaft over heel het verloop van de gebeurtenissen en de context ervan. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat hij vraagt om dit grondig na te lezen en te onderzoeken.

Verzoeker wil geenszins het risico dat zijn job inhield overdrijven. Zo het destijds weliswaar niet de meest gevaarlijke of geveerde job was, het was gewoon niet veilig om deze informatie te delen met zijn familie, laat staan dit te vertellen in het dorp. Het is geen geheim dat de meeste Afghanen thuis hun werk geheim hielden in zoverre het enig verband hield met (sympathie voor) de overheidsinstellingen. Een andere maternale oom heeft trouwens ook zeven jaar voor het leger gewerkt, maar de familie wist dat ook niet. Zijn maternale oom S. die hem de job aanbracht, woonde trouwens niet in het dorp maar in de stad en dat is dus geen argument. Het feit dat verzoeker zich weliswaar met een openbare taxi verplaatste naar Jalalabad waar de firma de posters liet brengen (uit Kabul) en zich ook met een taxi verplaatste om ze dan te gaan plaatsen, wil nog niet zeggen dat het in zijn dorp bekend was. Bovendien kreeg hij steeds andere opdrachten en plaatsen die hij moest bezoeken zodat hij niet snel gespot of herkend kon worden. Het werk zelf voerde hij dus wel openbaar uit en niet in het geheim, maar dat wil niet zeggen dat hij niet voorzichtig moest zijn. Bovendien stond zijn woonplaats onder controle van de taliban en spreekt dit dus voor zich.

Verzoeker merkt op dat hij hoegenaamd geen ongeloofwaardige verklaringen aflegt over iets wat hij sowieso niet met zekerheid kan zeggen. Verzoeker is enkel zeker van het resultaat en gist inderdaad naar de precieze wijze waarop men in het dorp op de hoogte is gekomen van zijn werk. Het spreekt voor zich dat verzoeker niet meer naar huis kon gaan nadat dit gekend was. Verzoeker voert verder aan dat een vergissing of misverstand wel degelijk mogelijk is, en hij bevestigt de rechtzetting die hij tijdens het gehoor deed.

Verzoeker wijst de Raad op de oppervlakkige en ontoelaatbare motivering inzake de bewijsstukken die hij heeft neergelegd. Enerzijds wordt zijn werk niet betwist, noch zijn identiteit, dewelke hij met documenten ondersteunt, maar als het dan over de asielmotieven gaat, worden zijn documenten plots afgewezen wegens bestaande corruptie. Dit is niet echt overtuigend omdat er als dusdanig een gebrek in de coherentie van een dergelijke redenering schuilt. Verzoeker vraagt dan ook aan de Raad om het dossier van de stukken opnieuw aan een grondig onderzoek te onderwerpen en eventuele bijkomende vragen te stellen. Verzoeker kan het hoe dan ook niet eens zijn met de éézijdige en subjectieve overwegingen in de bestreden beslissing, die er enkel op gericht zijn om zijn asielmotieven af te wijzen, en die zich op de vlakte houden inzake de vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Immers, zelfs indien verweerder van mening is dat de vervolgingsfeiten uit het verleden niet geloofwaardig zijn en/of destijds niet ernstig genoeg waren, dan nog dient zij wel een apart onderzoek te doen met betrekking tot het mogelijk risico in geval van terugkeer. Het is immers zo dat de taliban tot op heden mensen blijven vervolgen die destijds voor de overheid hebben gewerkt en/of sympathie hebben getoond. Zo niet iedereen gedood wordt, kan men zo willekeurig verklikt, opgepakt en mishandeld worden én kan men nergens terecht voor enige vorm van bescherming tegen die willekeur. Zelfs als men zou stellen dat verzoeker geen hoog risicoprofiel heeft, - quod non - dan nog kan men niet ontkennen dat hij wel

degelijk een reëel risicoprofiel heeft. Dit wordt niet meer bekeken in het licht van een mogelijke terugkeer. Het werk van verzoeker wordt niet betwist.

Daarom wil verzoeker hier toch nogmaals verwijzen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die gelden in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongelooftwaardigheid van een asielerelax te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

De motivering stelt volgens verzoeker een aantal premissen voorop, die volgens hem echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn. Zo is het volgens verzoeker niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen, zo stelt verzoeker. Verweerder geeft volgens verzoeker in de bestreden beslissing zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers. Bovendien is het volgens verzoeker voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is. Besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is volgens verzoeker voorbarig, en niet objectief te verifiëren. Het is volgens verzoeker geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. Niet in het minst, loopt volgens verzoeker de redenering mank waar verweerder wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat. Het willekeurig geweld is volgens verzoeker dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen. De grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het taliban regime zelf. Aldus dient volgens verzoeker eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid. Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen in Afghanistan. Verzoeker brengt volgens hem informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker is verder van oordeel dat met name inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan geschapen worden voor toepassing van de subsidiaire bescherming inzake deze specifieke situatie. Zo worden in de genoemde arresten een aantal premissen reeds voor waar aangenomen, terwijl het volgens verzoeker precies zo is dat er daaromtrent nog één en ander onduidelijk is. De Raad kan hieromtrent uiteraard verduidelijking vragen aan het Europees Hof van Justitie, zo stelt verzoeker. In de geciteerde arresten van 12 en 13 oktober 2022 nummers 278 654 e.a., considerans 2.3.5.2. wordt volgens verzoeker onderzocht of er omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toepassing kan gemaakt worden van artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet en of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Hierbij heeft het Hof van Justitie volgens verzoeker bevestigd dat artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), in Belgisch recht omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijkerwijze alle hypothesen dekt die vallen onder artikel 3 van het EVRM omdat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet samen gelezen worden met artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij mag volgens verzoeker niettemin niet uit het oog verloren worden dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaaleconomische en humanitaire vluchtelingen, die buiten het toepassingsgebied van de klassieke vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève zouden vallen. De arresten blijken volgens verzoeker voorbij te gaan aan het feit dat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet sprake is van 'kan' en niet van 'moet'. De arresten lijken volgens hem ook geen duidelijk onderscheid te maken tussen vervolging en ernstige schade, terwijl artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet duidelijk handelt over zowel artikel 48/3 als 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is immers duidelijk dat er inzake artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet manifest een 'actor' dient te zijn die moet kunnen geïdentificeerd worden. Vervolging is op zich een handeling en kan dus niet bestaan zonder auteur van handelen/actor van vervolging. Anders is het echter bij ernstige schade. De invulling van ernstige schade en de onmenselijke of vernederende behandeling wordt vastgesteld door de rechtspraak van het EVRM. Uit de lezing van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade (heeft) veroorzaakt, omdat er sprake is van 'kan'. Verzoeker is van mening dat er marge is om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt, te kwalificeren onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ook in samen lezing met artikel 48/5 en vooral met 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet, omdat daar de keerzijde van de betekenis kan gevonden worden, namelijk het feit dat er geen bescherming kan/wil geboden worden omdat het de facto taliban regime manifest niet in staat is en/of geen redelijke maatregelen wil treffen tot voorkoming van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing. Ernstige schade vereist volgens verzoeker niet noodzakelijk een

handelen van een actor, maar kan volgens verzoeker ook ontstaan door objectieve factoren of bij nalaten van een actor om hulp te verlenen in een situatie van ernstige schade. Dit dient volgens verzoeker verduidelijkt te worden omdat het volgens hem niet onweerlegbaar duidelijk is op grond van een gewone lezing van de betrokken wetsartikels. Alleszins staat het volgens verzoeker vast dat deze ernstige schade ook kan uitgaan van of veroorzaakt worden door andere actoren en kan dit eveneens wijzen op het feit dat ernstige schade ook kan in overweging genomen worden buiten een situatie waar deze uitgaat van de genoemde actoren.

Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk en niet bewezen dat op grond van deze wetsbepalingen een handelen of nalaten vereist is van het taliban regime, hetgeen volgens verzoeker wél als premisse wordt uitgezet in de genoemde rechtspraak, dan wel of deze ernstige schade ook kan volstaan zonder dan deze veroorzaakt wordt of uitgaat van de genoemde actoren.

Inzake zogenaamde 'sociaaleconomische deprivatie' is er volgens verzoeker nog geen voldoende duidelijkheid en lijkt het volgens verzoeker aangewezen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie. Verzoeker wijst in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de facto taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaaleconomische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen, gelet op het feit dat het hier om een 'falende staat' gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer. Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen).

Verzoeker stelt tenslotte vast dat de Raad in het kader van mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet enkel verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te gaan op wat wellicht nog essentiëler is, namelijk de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, zoals inderdaad het recht op leven, het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, en/of foltering en minstens enkele zeer fundamentele mensenrechten en een minimum aan veiligheid, en dit gelet op het feit dat de de facto regering van de taliban de vorige grondwet heeft opgeschort en de sharia heeft ingevoerd. De Raad heeft zelf gewezen op tegelijk de 'willekeur' en de wreedheid waarmee dit de facto regime optreedt. Het de facto taliban regime faalt volgens verzoeker op alle terreinen maar vooral inzake het garanderen van een minimum veiligheid en respect voor de meest fundamentele mensenrechten, en het bewijs daarvan dient niet eens geleverd te worden, nu de internationale gemeenschap dit precies als reden naar voren schuift om het regime niet te erkennen. Op dit 'terrein' is er volgens verzoeker ook geen enkele discussie met betrekking tot de actor van ernstige schade. In feite dwingt zich onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit de facto regime een reëel risico loopt op onmenselijke en onterende behandeling. In deze context verwijst verzoeker dan weer naar de bevindingen zoals aangeklaagd in het recente verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International.

Verzoeker gaat verder in op het begrip 'verwestering'. Gedrag is volgens hem nog iets anders dan levensstijl en dit laatste begrip dient nader omschreven te worden. Hoe dan ook besluit de Raad dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten. Ook op dit vlak is er volgens verzoeker te weinig objectieve, verifieerbare informatie voorhanden om het standpunt van 'de taliban' te kunnen bepalen. De Raad minimaliseert volgens verzoeker echter het feit dat in hoofde van de taliban een persoon die terugkeert uit het Westen als een 'afvallige' kan beschouwd worden wegens 'gecorrumpemd' door westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waaruit volgens hem blijkt dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime worden uitgerold. Er is volgens verzoeker bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend. Er wordt hoe dan ook bevestigd dat de bronnen aangeven 'dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd'. De stelling dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen is dan ook voorbarig en in deze 'stelling' wordt trouwens niet verwezen naar de 'verwesterde Afghanen' maar naar het louter geografische element van de verplaatsing/terugkeer.

Bovendien maakt verzoeker zich met betrekking tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gedaan op p. 19-23: '1.3.3. de bewijswaarde van de landeninformatie aan de basis van de beoordeling van terugkeer uit Europa' NANSSEN NOTE 3-22 (nanssen-refugee.be). Op zich is het volgens verzoeker derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het Westen, een risico loopt, dat uiteraard nog verhoogt als hij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden, al is dat geen noodzakelijke voorwaarde. De toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de taliban kunnen ontkomen is ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag verwacht worden dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de Kwalificatierichtlijn beoogt te vrijwaren. In die mate dat 'verwestering' duidt op een cultureel, politiek/maatschappelijk en religieus gegeven, wat

verzoeker verdedigt, is het logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het Westen door de taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie immers 'bevuild' zijn door de westerse waarden en normen die door het de facto regime bestreden werden in het verleden en ook nu.

De retoriek van de taliban is van oudsher een religieus geïnspireerde oorlogs- en geweldsretoriek, om het land te bevrijden van moreel corrupte buitenlandse machten (Russische, Amerikaanse en westerse troepen) en invloeden, die per definitie als ongelovigen worden geïdentificeerd. Ook al is dit een enorme reductie, het mag duidelijk zijn dat ééniëder die vrijwillig naar het Westen is vertrokken, niet kan beschouwd worden als een rechtschapen 'volger' van het talibanregime, wetende dat dit regime de installatie van een Islamitisch Emiraat binnen Afghanistan nastreeft, en in de essentie geen enkele oppositie duldt maar absolute onderwerping predikt aan de religieuze leider(s) (emir), lijkt het erop dat dit alles niet voldoende is onderzocht. Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het volgens verzoeker van minder belang dat hij zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden. Het spreekt voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van 'de ongelovigen' wordt beschouwd, in de ogen van het de facto taliban regime afvalligen zijn. Anderzijds stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij in geval van terugkeer, in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden en dit temeer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was, maar onderweg en nu naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto taliban regime wordt ingericht.

Met betrekking tot deze - mogelijke - vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR van 9 februari 2022 waar deze inderdaad uit voorzorg en voorzichtigheid formuleert dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen 'dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft'. De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land verlaten en dan later terugkeren is volgens verzoeker niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker lange tijd weg is uit zijn land en in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet overschreden hebben. Om al deze redenen, vraagt verzoeker hem alsnog het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 29 oktober 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk

bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U verklaart op 13 november 2002 geboren te zijn in het dorp Raheem (district Alishing, provincie Laghman, Afghanistan). U woonde er tot aan uw vertrek, altijd in hetzelfde huis. In dat huis woonden, op het moment van uw persoonlijk onderhoud, uw moeder, uw broer en vijf van uw paternale ooms. U ging tot de vijfde klas naar school. U hebt ook aan jullie dam gewerkt om er elektriciteit op te wekken en te verkopen aan de dorpingen.

De laatste 4 jaar voor uw vertrek werkte u voor Kapul Group, u stond er in voor het ophangen van reclameposters in verschillende provincies. U moest onder andere reclame ophangen voor het nationale leger. Niemand in uw dorp wist dat u deze job uitoefende, zelfs uw gezinsleden niet.

Op een dag, een paar weken voor uw vertrek, hoorden uw moeder en uw broer van iemand in het dorp dat u door een dorping gespot was tijdens uw werk. Op de dag dat zij u dat vertelden vertrok u naar Nangarhar. Diezelfde avond kwam de taliban, vertegenwoordigd door onder andere H. A. S., naar uw huis om naar u te vragen. Uw familieleden zeiden dat u niet thuis was en dat u wegging.

Tien dagen later, op 9/2/1399 (28/4/2020), kwam de taliban, met onder andere K. M., opnieuw naar uw huis. Ze spraken met uw ooms en gaven een oproepingsbrief af. U moest zich bij hun rechtbank aanmelden omdat u voor de ongelovigen had gewerkt.

Op 4/3/1399 (24/5/2020) leverden de taliban een dreigbrief af bij u thuis. In de brief stond dat u zich niet had aangemeld voor hun rechtbank en nu opgepakt en gedood ging worden. Hierna stopte u met werken.

Zo'n twee en een halve maand na uw vertrek uit uw dorp verliet u Afghanistan. Op 15 juni 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw werkbadge, documenten over uw bankzaken, foto's van uw werk en twee dreigbrieven.”

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist. Verzoeker bevestigt deze feiten en behoudt zich het recht voor om hier nadere toelichting bij te verstrekken ter zitting. Wel is het volgens verzoeker zo dat zijn broer uit Iran gedeporteerd werd en nu opnieuw onderweg is via Pakistan. Misschien is het volgens verzoeker ook nodig om hier nog te vermelden dat zijn vader overleden is en dat zijn moeder bij verzoekers zus inwoont.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven inhoudt, dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker stelt in zijn enig middel voor wat betreft de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus, dat hij het niet eens is met deze motieven.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn werk niet betwist wordt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn job met name het ophangen van reclameposters. Dit aan de hand van de werkbadge die hij neerlegde en verschillende foto's ten bewijze van het werk dat hij uitoefende. Uit de bestreden beslissing kan de Raad echter niet afleiden dat de commissaris-generaal hiermee ook aanvaardt dat verzoeker reclameposters voor het leger en overheidscampagnes ophing. Wat de Raad wel leest in de bestreden beslissing is dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij omwille van deze job vervolgd werd door de taliban.

Verzoeker stelt dat hij consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en hekelt de beoordeling van de commissaris-generaal daar waar deze wijst op een omissie in zijn relaas ten tijde van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden zijn de verklaringen die hij afgelegd heeft niet altijd consistent. Zo wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker dat zijn job geheim zou zijn niet te rijmen valt met het openbaar karakter van de job. Daarnaast heeft verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande het moment waarop hij het huis verliet.

Wat de omissie betreft kan de Raad enkel vaststellen dat dit helemaal niet over een futiliteit gaat. Het betreft namelijk de kern van zijn asielrelaas, met name de bedreigingen geuit door de taliban. Op het CGVS verklaarde verzoeker dat de taliban een eerste keer naar zijn huis kwam om bedreigingen te uiten. Later volgde er een oproepingsbrief om voor de rechtbank te verschijnen en de derde stap was een dreigbrief met de vermelding dat hij zou vermoord worden omdat hij zich niet had aangeboden bij de rechtbank. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker niet dat er eerst een bezoek aan huis was geweest door de taliban. Dit is dus geen klein detail. Bovendien blijken deze verklaringen niet geloofwaardig te zijn. Verzoeker legde twee dreigbrieven neer van de taliban. De commissaris-generaal liet deze brieven vertalen en daaruit blijkt dat de data die vermeld worden in deze brieven niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker. Meer nog, ook de inhoud van de brieven strookt niet met zijn verklaringen. Uit deze brieven blijkt helemaal niet dat verzoeker opgeroepen werd om voor de rechtbank te verschijnen, noch dat hij zal gedood worden omdat hij zich niet had aangeboden op de rechtbank.

Voorts houdt verzoeker vol dat hij zijn job in het geheim uitoefende en dat zijn gezin geheel niet op de hoogte was van de job.

Op dit punt weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte oefende verzoeker zijn job in de openbaarheid uit. De frames waarop hij grote posters ophing bevonden zich aan de rand van publieke autowegen en dus in het zicht van eenieder (zulks blijkt uit de foto's die verzoeker zelf heeft neergelegd). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij deze job in verschillende provincies uitoefende. Voorts verplaatste verzoeker zich met de taxi of tuktuk. Het is dan ook bevreemdend dat zijn gezin niet op de hoogte zou zijn van zijn job.

Alles wijst erop dat verzoeker het risico dat zijn job inhield overdrijft, temeer er geen geloof wordt gehecht aan de geuite bedreigingen door de taliban.

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden worden zijn documenten niet enkel omwille van mogelijke documentenfraude verworpen, maar werden deze onder de loep genomen. Uit voormelde bespreking blijkt dat de inhoud van de neergelegde documenten niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de commissaris-generaal zich

steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Er wordt volgens de Raad dan ook met reden overwogen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een 'afvallige' of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbepelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

De verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de wijze waarop hij zijn tijd besteedde in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos

zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

In zoverre de verzoeker wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt hij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het begrip ‘reëel risico’ wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft

gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in

Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de Taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de Taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, die louter verwijst naar het verzoekschrift, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU